

begravningstal.se

Kära familj, kära vänner, tack för att ni är här idag för att ta farväl av Karin Elisabet Lundqvist - vår Mamma, Karin.

Jag talar som hennes dotter, Emma.

Vi pratade nästan varje dag.

Hon var min trygga punkt, den jag ringde när något var svårt - eller när något var roligt och jag inte ville vänta med att berätta.

Mamma föddes den 14 maj 1961 i Uppsala och växte upp i Sunnersta.

Hon bar alltid med sig den platsens blandning av enkelhet och envishet - fötterna stadigt i myllan, blicken framåt.

Hon utbildade sig till sjuksköterska i Stockholm.

Sedan blev Akademiska sjukhuset hennes andra hem i 35 år.

Det säger något om henne att det hon valde att ägna livet åt var att lindra, lyssna och göra skillnad just där det värker som mest.

Särskilt i den palliativa vården såg hon människan hela vägen in i det sista - med tålamod, principfasthet och omtanke.

Mamma och pappa, Per, byggde ett varmt hem för oss barn, mig och min bror Johan.

Det var ett hem där ansvar och ärlighet aldrig behövde skrivas upp på en lapp på kylskåpet - vi såg dem i handling, varje dag.

Och det var ett hem där man oftast möttes av en kram och doften av nybakade kanelbullar redan i hallen.

Grannarna hann sällan förbi utan att få smaka.

Hon tyckte att bullar var ett enkelt sätt att säga: här finns plats för dig.

Hon älskade körsång.

Hon kunde komma hem efter ett långt arbetspass, trött i stegen, men med en

liten melodi på läpparna

[Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se](http://Skapa_ditt eget_personliga_tal_pa_begravningstal.se)

I trädgården hittade hon sitt lugn.

Jord under naglarna, en sekator i handen, en bänk att sjunka ner på för en kopp kaffe och ett korsord som alltid blev löst, förr eller senare.

Långpromenaderna var hennes bästa sätt att tänka klart.

Och när stickningen skramlade lätt i soffan visste man att samtalet kunde få ta tid.

Jag ser henne tydligast på midsommarafton vid sommarstugan i Roslagen.

Hon sjöng visor vid sjön när kvällen lade sig spegelblank över vattnet.

Hon lärde oss att göra blomsterkransar som faktiskt satt kvar hela kvällen.

Inte för att de var perfekta, utan för att hon visade hur man lägger stjälkarna lagom hårt runt varandra.

Det var typiskt Mamma: visa med händerna, låta oss prova själva, och le åt våra första, rangliga försök.

Mamma hade ett skratt som smittade.

Inte högt, men varmt, och precis på den där raden i samtalet där allvaret behövde få en vän.

Hon var tålmodig, men hon var också principfast.

Hon påminde oss om det enkla: kom i tid, lova inte mer än du kan hålla, och när du väl lovat – håll det.

Och hon ställde alltid upp för familjen.

Det var aldrig en stor sak för henne, bara det självklara sättet att leva.

Som sjuksköterska hade hon ett särskilt sätt att vara närvarande.

Hon kunde sitta tyst en stund, hålla någons hand, och först därefter tala.

Det var inte många ord, men de var rätt valda.

Så lärde hon också oss att råd är bäst när de inte tränger sig på.

Jag kommer sakna de råden.

Och jag kommer sakna de där varma kramarna, när jag råkade göra en sak större än den var och hon med ett "så, så" kunde ge mig tillbaka proportionerna.

Vi är många som bär hennes spår.
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Pappa, Per, som delade livet med henne.

Johan, min bror.

Hennes syster Elisabet, som hon alltid litade på i frågor som bara en storsyster riktigt förstår.

Och barnbarnen, Alva och Nils, som fick henne att lysa på ett sätt som nästan gjorde oss andra avundsjuka.

Hon hade ett sätt att sitta på golvet med dem, mitt i leken, och vara helt och hållet där.

Det som gjorde Mamma stor var inte något enskilt ögonblick.

Det var summan av små trofastheter.

De där morgnarna när brödet stod på jäsning innan vi vaknat.

De där kvällarna när hon, hur trött hon än var, ringde tillbaka för att höra klart.

De där dagarna när hon tog en extra promenad för att orka en till arbetsdag, en till patient, en till svår stund.

Hon älskade ordning, men hon visste att livet är rörigt.

Hon lärde oss att börja där vi står.

Att plantera där det finns jord, vattna när det är torrt, och glädjas åt det som faktiskt slår ut.

Idag sörjer vi.

Men vi firar också hennes liv.

Vi firar hennes omtanke, som blev handling.

Hennes ärlighet, som inte gjorde ont.

Hennes ansvar, som inte tyngde utan bar.

Och hennes skratt, som fortfarande går att höra om man lyssnar efter det i köket när ugnen sätts på.

Hon hade önskat att vi sjunger Blott en dag.

Det passar henne.

Hon gjorde just så – tog en dag i taget, och gav den sitt bästa.

Och den som vill hedra hennes minne kan skänka en gåva till Cancerfonden.

Hon trodde på världens kraft, men lika mycket på människors förmåga att hjälpas åt.

Mamma, Karin – tack för allt du gav.

För blomsterkransarnas hemlighet, för stigens riktning när vi tappade bort oss, för bullen i handen och handen på ryggen.

Vi lovar att hålla ihop.

Vi lovar att lyssna före vi talar.

Vi lovar att skratta när det går, och att vara modiga när det behövs.

När jag saknar dig som mest ska jag göra som du lärt mig:

Gå ut, andas, plantera något litet och sjunga en vers jag kan.

Sedan ska jag gå hem och ringa någon som behöver bli uppringd.

Vila i frid, älskade Mamma.

Allt du var fortsätter i oss.

Blott en dag, ett ögonblick i sänder – och vi bär dig med oss genom dem alla.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)